

Zitting 1979–1980

15 696

Nadere wijziging van de Ziektewet en de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (uitzondering van de ziekgeldverzekering van personen van 65 jaar en ouder)

Nr. 7

EINDVERSLAG

Vastgesteld 16 november 1979

De vaste Commissie voor sociale zaken ¹ heeft de eer als volgt verslag uit te brengen over de in haar midden na bestudering van de memorie van antwoord nog gemaakte opmerkingen en gestelde vragen.

Zij acht de plenaire behandeling van dit wetsontwerp voldoende voorbereid als hierop door de Regering zal zijn geantwoord.

De leden van de P.v.d.A.-fractie deelden het standpunt van de Staatssecretaris dat de aanvullende pensioenregelingen onderling sterk verschillend zijn en dat voor groepen werknemers nog steeds geen aanvullende pensioenregeling geldt. Zij wezen er op dat mitsdien vele pensioengerechtigde werknemers hun dienstverband voortzetten ten einde het inkomensniveau te kunnen handhaven dat zij op 65-jarige leeftijd hebben bereikt. Zij wensten dan ook vóór de mondelinge behandeling te vernemen, of het niet verkiezelijk is de behandeling van een wetsontwerp als het onderhavige uit te stellen totdat een voorziening op het terrein van de aanvullende pensioenen wettelijk gestalte zal hebben gekregen. Tevens zouden zij toegelicht willen zien, welke mogelijkheden voorhanden zijn om in de Ziektewet met betrekking tot boven-65-jarigen een anti-cumulatiebepaling op te nemen, ertoe strekkende dat op de ziekte-uitkering van de betrokkenen een korting wordt toegepast ter grootte van de AOW-uitkering.

Deze leden achtten de argumentatie van de Staatssecretaris om het advies van de SVR inzake de invoering van één algemene einddatum voor de sociale uitkeringen af te wijzen, allermindst overtuigend. Had de Staatssecretaris niet onmiddellijk nadat dit advies was uitgebracht, de SER en de adviescolleges op grond van de Algemene Bijstandswet om advisering kunnen verzoeken? Kan de Staatssecretaris cijfermatig aangeven, welke financiële consequenties een uniformering van de einddatum voor de betrokkenen dan wel voor de uitkeringen in het kader van sociale verzekering zou hebben? Wat – ten slotte – behelst de bereidheid van de Staatssecretaris, zich binnenkort tot de SER en andere daartoe aangewezen adviescolleges te wenden met de vraag hem over de wenselijkheid van een dergelijke uniformering te adviseren, in het licht van de door deze bewindsman aangevoerde tegenargumenten? Gelet op het voorgaande herhaalden deze leden hun – onbeantwoord gebleven – vragen of de Staatssecretaris zijn argument, dat uniformering van de einddatum tot een ernstige vertraging van dit wetsontwerp zou leiden, zwaarder vindt wegen dan de algemene, ook door het kabinet er-

¹ Samenstelling: Bakker (CPN), Nypels (D'66), Hermsen (CDA), Van Dis (SGP), Van Dam (CDA), Keja (VVD), Van Zeil (CDA), Poppe (PvdA), Hartmeijer (PvdA), Van der Doef (PvdA), Weijers (CDA), Meijer (PvdA), Knol (PvdA), Beckers-de Bruijn (PPR), Nijpels (VVD), De Hamer (PvdA), Moor (PvdA), De Voogd (VVD), De Korte (VVD), Bakker (CDA), Gerritse (CDA), Buikema (CDA) en Toussaint (PvdA).

kende, wens dat de sociale wetgeving op korte termijn gestroomlijnd behoort te worden, hoe lang uniformering zou gaan duren en wat daarvan de financiële consequenties zouden zijn.

Deze leden zouden alsnog een cijfermatig beredeneerde opgave willen ontvangen ter adstructie van de stelling van de Staatssecretaris, dat de lastenverzwaring, die voor de werkgevers zou intreden wanneer de in het wetsontwerp vervatte regeling van kracht zou worden, niet opweegt tegen het wegvallen van de verplichting tot premiebetaling ingevolge de Ziektewet en de Ziekenfondswet.

Voor wat de premiestijging van de verzekering betreft, merkten deze leden op dat de premiedaling voor de verplichte ziekenfondsverzekering de verzekerden rechtstreeks en daardoor voor de volle omvang ten goede is gekomen, waartegenover het «volledig in beschouwing nemen» van de premiestijging in de bejaardenverzekering voor de daarbij aangesloten langsgen indirecte weg, nl. in het kader van de vaststelling van de AOW-pensioenen, is geschied. Deze leden wensten alsnog aangegeven te zien welke bedragen aan lastenverzwaringen mitsdien per saldo voor de betrokkenen zouden optreden, wanneer de voorgestelde regeling van kracht zou worden.

Deze leden konden de redenering volgen dat eerst wanneer de flexibele pensionering in betekenis zou toenemen, beter zou kunnen worden bezien, of er door de voorgestelde maatregel wellicht toch knelpunten zijn en zo ja, welke. Zij herhaalden dan ook hun, tot dusverre onbeantwoord gebleven, vraag of de Staatssecretaris bereid en in staat is, daar waar experimenten met flexibele pensionering worden gehouden, financiële compensatie te geven als zou blijken dat de experimenten door het voorstel nadelig worden beïnvloed.

De leden van de C.D.A.-fractie hadden met instemming kennis genomen van het voornemen van de Regering om een adviesaanvraag aan de SER te richten inzake de harmonisatie van de einddata in de sociale verzekeringswetten. Zij waren voorts verheugd over de initiatieven welke thans kennelijk worden ontplooid om te bewerkstelligen dat de aanvullende pensioenregelingen ingaan bij het bereiken van de 65-jarige leeftijd.

De hier aan het woord zijnde leden zouden het op prijs stellen indien de in de memorie van antwoord toegezegde gegevens omtrent de mogelijkheden van een particuliere verzekering hen voor de mondelinge behandeling van het wetsontwerp zouden kunnen bereiken. Zij zouden daarbij ook gaarne een vergelijking met de huidige ziekengeldpremie zien gevoegd.

Deze leden wezen er daarbij op dat deze gegevens van belang zijn voor een goede beoordeling van de gevolgen van het onderhavige wetsontwerp. Zulks klemt temeer nu in de memorie van antwoord op blz. 1 wordt opgemerkt dat er groepen werknemers zijn voor wie heden ten dage nog steeds geen aanvullende pensioenregeling geldt. Nu de AOW alleen een sociaal minimum biedt, achtten deze leden het voor bedoelde groepen werknemers minder gewenst als het verwerven van een aanvullend inkomen zou kunnen worden gebonden aan de voorwaarde dat zij het risico van ziekte geheel voor eigen rekening nemen. Dit leek deze leden des te minder gerechtvaardigd, nu het wettelijk minimumloon niet geldt voor hen, die de leeftijd van 65 jaar hebben bereikt. Het antwoord van de Regering, zoals weergegeven in de voorlaatste alinea van blz. 4 van de memorie van antwoord, had deze leden dan ook niet geheel bevredigd.

De voorzitter van de commissie,
Hermsen

De griffier van de commissie,
Elkerbout